

til at yde et Tilbud til Lønningen af en Dyrslæge i Øksbøl, hvorom der er indkommet Andragende.

J. Sage: Det eneste Sted, hvor der optræder et Mindretal, er, som den ærede Ordfører nævned, ved Spørgsmaalet om en ubvidet Fart paa Esbjerg, idet jeg der alene ikke har kunnet slutte mig til det øvrige Udvalg. Jeg skal ikke komme vidtløstigt ind paa de almindelige Grunde til at holde igen over for den beständige Udvidelse af Statens Opgaver paa alle Omraader, men jeg skal anføre en praktisk Grund for mit Vedkommende, nemlig den, at jeg ikke tror, der kommer noget gavnligt ud af det hele. Det vil jo vise sig, om jeg faar Ret eller Urret, men jeg tror ikke paa den Forhaabning, den ærede Ordfører nærede, idet han undtalte, at man blot det første Aar vilde have en Udgift af 75,000 Kr., men at det derefter vilde blive billigere og billigere. Jeg tror, at naar man først har givet de 75,000 Kr. i Aar, vil man, hvis det skal blive tilfredsstillende, bestandig komme højere og højere op. Der er ved „det forenede Dampskibsfelskab“ befordret gennemsnitlig 100 Tons med Waadene til Grimsby, altsaa til Midtengland, og der er ingen Grund til at tro, at denne Route forfæltig er bleven negligeret. Det hørte jeg nok, blev paa- staaet, men jeg har ingen som helst Grund kunnet se til, at det skulde være Tilfældet; det er i Virkeligheden, fordi der ikke er nogen passende eller rimelig Affætning. Forholdet er jo det, at der i Sydengland ikke mangler Publikum eller Købere eller Marked, det er der mere end nok af, men det, der er i Bejen, er, at Varerne ikke ville gaa den Vej over Esbjerg, undtagen de faa en Art Eksportpræmie, og det er den, man vil give her yderligere ud over, hvad man hidtil har givet. Esbjerg kan i og for sig være meget god, naar den blot ikke bliver sruet op til noget mere, end den efter de naturlige Forhold kan bære, og det er det, man yderligere vil gøre ved denne Lejlighed. Naar der er ytret, at man mener, at det Skib, der skal sættes i Gang, det første Aar vil kræve Installation af Afkølingsmaskiner etc., medens man senere vil kunne hjælpe sig med mindre Subvention, kan jeg ikke ret forstaa det. Et Skib kan jo ikke være tilstrækkeligt. Naar det Selskab, der har gjort det billige Tilbud, virkelig kun vil udruste et Skib med disse Metoder, og der kommer noget i Bejen med Skibet, hvad saa? Jeg kan forstaa, at det forenede Dampskibsfelskab kunde paatage sig det, men det har jo Finansudvalget og den ærede Minister i For-

ening troet var for dyrt. Men hvorledes skulde et andet Tilbud kunne indskrænkes til et Skib? Muligvis befinder jeg mig her i en Vildfarelse, og saa vil jeg haabe, at den højtærede Landbrugsm. minister vil oplyse mig om Sammenhængen, om der virkelig i det gjorte Tilbud skjuler sig et Tilbud om at have Reserverestibe af lige saa god Kvalitet, saa at Farten ingen Sunde kommer til at lide under det, eller det kun er et Tilbud om et Skib, hvorved man altsaa bliver afhængig af haade det ene og det andet. Det er altsaa den almindelige Grund, jeg har, og specielt ved denne Lejlighed, fordi jeg tror, at det er en Anvendelse af Statens Midler, uden at der kommer noget virkelig Resultat. Jeg kan altsaa ikke tilraade at stemme for dette Forslag, men jeg formoder, at jeg kun vil faa et meget lille Mindretal med mig. Jeg vil ved samme Lejlighed bemærke, at naar jeg har tiltraadt en hel Del af disse Forslag, og man maaste vil bebrejde mig, at min Sparssommeligheesssans kun kommer frem ved denne Lejlighed, vil jeg bemærke, at naar Forslagene komme mellem 2den og 3dje Behandling i saadan Mængde og af et saadant Omfang, er det ganske umuligt for Medlemmerne af Finansudvalget at tage en virkelig Stilling til alle disse Forslag paa den Maade, som de ellers kunde gøre det. Det kan være vansteltigt nok for Finansudvalget, naar om Efteraaret Finansloven foreligger med alle Anmærkningerne, at komme igennem alle de Besværligheder, der er, men naar store og omfattende Forslag forelægges mellem 2den og 3dje Behandling, maa Ansvarsfølelsen selvfølgelig svækkes, og det er den bleven for mit Vedkommende. Jeg har da valgt ved flere Lejligheder ikke at gaa imod, men at gaa med, stont jeg i Virkeligheden ikke kunde have nogen begrundet Mening om, hvorvidt det var rigtigt eller ej. — Med Henhyn til det sidste Spørgsmaal, som den ærede Ordfører fremdrog, vil jeg sige, at jeg ønsker, at Administrationen maa have saa megen Frihed som muligt i den Slags Retninger ved Afhændelsen af mindre Dele, og det indrømmer jo Loven af 27de Januar 1852. Jeg ser ikke rettere, end at Ministeriet derefter maa være berettiget til at afhænde mindre Dele, som ere affaarne f. Eks. fra Dyrehaven. Det er jo ikke længere den store Dyrehave, hvorfra der sælges Parceller; det er i Virkeligheden Dele, som ere affaarne fra en Statsjendom, og som altsaa optræde som isolerede Ejendomme. Derimod er jeg ganske vist ikke paa det rene med, om Ministeriet er berettiget til ved denne Lejlighed og ogsaa ved senere Lejlig-